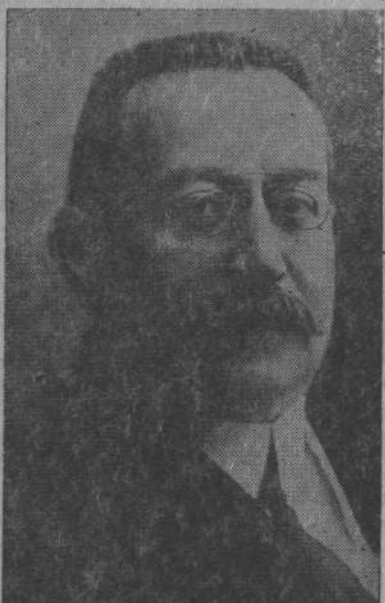

ENRIC PRAT DE LA RIBA

EL TEMPS, en el XVII aniversari del traspàs del qui fou cristià exemplaríssim, ret l'homenatge de fervorós record al gran català que per damunt de les lluites partidistes volgué i sabé ésser President de tots els catalans.

Remembrant el Mestre

per Manuel Carrasco i Formiguera

Fa ja disset anys del traspàs del «seny ordenador» de Catalunya i en farà aviat quaranta quatre que un jove d'aspecte tímid i de modestia sens dubte excessiva, s'alçava a pronunciar aquell discurs presidencial del Centre Escola Catalanista, per a dir senzillament les paraules definidores que cap català—i molt menys els que vulguin dir-se seguidors del mestre—haurien d'haver oblidat mai: «Jo vinc a parlar-vos, començava, de la Pàtria catalana que petita o gran és l'única pàtria nostra».

Aquest era el concepte fonamental que havia de plasmar-se més tard en les planes immortals de *La Nacionalitat Catalana* per ensenyar a tots els nostres compatriotes que «la terra és el nom de la pàtria, la terra catalana és la pàtria catalana, totes les generacions ho han sentit, totes les generacions ho han consagrat. La terra dels avantpassats que conserva les despulles dels nostres morts i servirà les nostres i les dels nostres fills, és la terra viva de les generacions que són el pit inexhaustible que nodrirà les generacions futures com ha nodrit les passades...».

Aquesta és la doctrina, el sentiment, l'ideal viu, en un sol mot (el més car al Mestre) aquesta és la Pàtria que no admet ni entén oportunismes ni caludicacions, i que rebutja les distincions eixorques i enutjoses en estaments i cledes i banderes topogràfiques de dretes i esquerres, que no permet de cap manera l'avantatjosa posició d'interessos materials ni conveniències de persones que enterboleixen el clam sagrat que neix de la terra mare de tots.

Ja ho sabem que en llegir aquesta mal expressada expansió íntima dels sentiments desvetllats en l'hora primaveral de la nostra joventut que comencem ja a albirar un xic llunyana, haurem de sentir el vell retrat dels lirismes buits i les paraules vanes.

Què en treurem, ens diran tants i tants interessos ferits i justa i naturalment revoltats, de parlar tant de la Pàtria, si aquesta s'ofega amb l'economia asfixiada per l'actuació catastròfica dels homes i dels partits que desgovernen la nostra terra en un començament de règim d'autonomia!

Ah, però abans de condemnar la peste del veí, practiquem l'ensenyança evangèlica d'observar els propis manaments.

Euzkadi i el moviment nacionalista

II

Les «emakumes»

per J. Bta. Roca i Cavall

Havíem promès, com a fruit pràctic del meu darrer viatge a Euzkadi i per a la plena reivindicació del moviment nacionalista que té en aquell país un sentit totalitari i d'eficacitat màxima, apuntar uns trets de les principals organitzacions en què recolza i ens permetem avui de fer-ho en ordre a la poderosa i formidable organització femenil que respon al nom de «emakumes».

La incorporació de la dona a la política ha estat tal vegada la causa de la darrera victòria electoral dels nacionalistes bascos, incorporació, filla d'una preparació adient i feta no amb un sentit gregari i per la pressió de factors o persones alienes a elles mateixes, ben altrament amb un sentit conscient i simplista, per l'elevació patriòtica, i àdhuc política de la dona. El primer poble peninsular que després de la proclamació de la República ha pogut enrolar el màxim d'element femení a les rengleres d'un partit polític ha estat Euzkadi. Bé és veritat que la dona ja estava guanyada al nacionalisme pel sentit patriòtic que presideix tots els seus actes.

Sabí d'Arana i els seus seguidors quan es van llençar a la propaganda nacionalista sense menyspreu de les grans ciutats, van adreçar-se principalment al poble i recorregueren triomfalment els llogarets humils, aturant-se a cada «caserio». El record de les guerres nacionals d'Euzkadi, les anomenades *guerres civils* espanyoles era viu i ben viu en la gent humil que tenia la ferida d'un o altre familiar perdut, així com l'arrabassament de la llibertat del país. I la dona basca associava les dues pèrdues, la del marit, fill o germà amb la de la seva pàtria, junyida a l'opressor que tants segles havia estat obligat a respectar-la.

La sensibilitat femenina sabia que uns exèrcits d'Espanya havien vençut els lluitadors d'Euzkadi, i sense cap respecte a les promeses fetes havien trossejat unes llibertats multiseclars. I en aquesta ocasió no podia tenir confiança en altres que els qui parlant amb la seva llengua, li deien: «Euzkadi és la pàtria dels bascos», «la llibertat seva i l'esdevenidor dels seus fills, resta confiat a vosaltres, dones».

(segueix a la segona pàgina)

El problema del camp

per P. Muñoz i Castanyer

L'actitud d'un diari català

El manifest de la U. S. A. cridant a la concòrdia i que tan bella impressió ha causat a tots els patriotes en general, però d'una manera evident entre les parts interessades de la pagesia autèntica, és objecte encara de comentaris periodístics i és esmentat o al·ludit en conferències i mitings. Fins ara, però, els blasmes, els atacs i els insults més grollers a l'esperit, a la lletra i als autors d'aquest manifest solament vénen de part d'aquesta premsa d'extrema dreta que ens dona tracte de colònia apareixent a casa nostra escrita en espanyol. Cap periòdic català havia descendit a aquest terreny. Cap diari català s'havia mostrat netament contrari a aquest esforç per la concòrdia i a aquesta aportació a la pau entre els catalans, realitzat per l'U. S. A. La majoria el comentaren amb elogi, tal com requeria; d'altres, àdhuc els que hi podien veure una desqualificació o una censura a la seva política, però que el publicaren sense reserves, callaren. Però heus ací que tot d'una, passades més de tres setmanes de l'aparició del manifest, un diari català—apolític, però que té necessitat cada tres per quatre d'haver de fer constar el seu apoliticisme amb lletres de pam per tal que els seus lectors s'ho creguin o bé la mateixa direcció del diari per auto-suggerió se'n convenci—es despenja amb un editorial (el de diumenge passat) ple de menyspreu per la U. S. A., a l'esquena de la qual fins i tot s'hi deixa anar a fer-hi una mica de brometa per arribar a la gosadia de volguer concloure que aquest manifest no ha estat altra cosa que una petita maniobra política. Ha hagut d'ésser aquest diari apolític el que des de l'estadi de la premsa catalana ha trencat la primera llança contra els bons desigs i la bona disposició dels pagesos de debò a solucionar els conflictes avui encara roents al camp de Catalunya. Això demostra fins a quin punt hom posposa als interessos generals i la pau ciutadana els interessos particulars o de classe, així com també de com veus que per sortir d'on surten haurien d'ésser més equànimes i més plenes de seny i d'esperit cristià prefereixen sotmetre's al «qui paga, mana», pensant que qui sufraga una institució o paga un diari, posem per cas, té dret a manar damunt les consciències. Ho lamentem sincerament pel diari en qüestió, nascut un dia per encaminar grans masses i per informar especialment les nostres joventuts i avui davallant a convertir-se en defensor d'interessos materials i en delator—apolític—de maniobres polítiques... com la de la U. S. A.!

Aquest editorial a ben segur que engresca als pagesos de saló de l'Institut de Sant Isidre que hi deuen endevinar la ploma d'un dels seus dirigents, però sabem que gros mal efecte ha causat entre els qui, malgrat tot, senten encara afecte pel diari al·ludit i que amb pena constaten com van convertint-lo en una cosa trista i gris, en un «Diario de Barcelona» traduït al català, o propi per a esdevenir portaveu d'aquesta flamant i pintoresca «Associació de Propietaris de la Poble de Montornès» que, com un Boris I d'Andorra, tot s'ho gasta amb notes a la premsa, telegrams a les potències estrangeres, mantenint un secretariat a Madrid, no a la Poble, perquè allà ningú els coneix i potser perquè ni ells tampoc saben on para...

Aquest dissortat editorial, doncs, haurà servit perquè els de l'Institut de Sant Isidre, avui deixats fins pels propis polítics que un dia els il·lusionaren, hagin vist que no es troben tan sols com això. Però també haurà servit per a revelar com per a servir exclusivament interessos materials, les planes d'aquest diari català apolític han servit per a tirar els primers esquitxos de llot a la U. S. A., agrupació autèntica de pagesos-propietaris i conreadors—de representació social molt superior i molt més nombrosa a la dels grans terratinents de l'Institut; que no posa el patrimoni per damunt de la pàtria; que posa l'esperit de justícia per damunt els interessos de classe; i que amb el seu gest—tan a la lleugera qualificat de maniobra política pel diari apolític que avui ens dona tema—no maldava per altra cosa que obrir l'únic camí de legalitat i de dignitat per a resoldre aquest problema enfront de la tossuderia i del baladreig dels qui amb la seva actitud contra Catalunya i el seu Parlament no ens portarien a altra cosa que a desembocar en una guerra civil on tot el que ells pretenen defensar fóra el que primer s'enrunaria, ofegant-nos a tots els catalans en lluites d'odi i de sang.

La veu digna i generosa, cordial i patriòtica, de la U. S. A., escoltada o incompresa, eficaç o estèril, ha estat bescantada i befada vergonyosament per un sol diari català. És una llàstima!

Si sempre en les actuacions privades i públiques, particulars i polítiques haguéssim restat tots fidels i conseqüents a una doctrina clara i senzilla com la del mestre Prat de la Riba; si haguéssim sapigut predicar amb l'exemple que la Pàtria i la política era pel poble totalment considerat, i en el qual les classes benestants no són pas les més nombroses; si per a Catalunya haguéssim pensat sempre en tots els catalans podríem sens dubte exigir, els que no tenim tants motius de convèncer-los, la fidelitat a uns deures patriòtics que no han estat atesos complidament pels qui més es preocupen avui dels manaments dels altres.

Pensem-hi més en la doctrina del mestre, practiquem-la de cor i aprendrem que la invocació al nom sagrat de la Pàtria no pot ésser mai una paraula buida ni un gest ineficaç.

TAPIOQUES I PURÉS

Figueres

són els millors.

Llegiu cada setmana

EL TEMPS

Temes internacionals

per Marçal Trilla

Els fets d'Austria

Malgrat els dies transcorreguts des del cop «nazi» que costà la vida al canceller Dollfuss, encara els esdeveniments d'Austria estan en el primer pla de l'actualitat política europea. Mentre el cadàver de l'il·lustre estadista estava exposat a la Casa de la Ciutat de Viena la contumàcia criminal dels que s'han enlluernat amb les doctrines i amb els procediments d'Hitler intentaven un nou cop contra el Govern federal. No volien avenir-se a la derrota i al fracàs i, portats d'un abrandament intolerable, volien apoderar-se per sorpresa del poder. Totes les informacions i tots els comentaristes coincideixen en senyalar el nucli on s'ha preparat la nova tragèdia que avui afligeix el petit país de l'Europa central. El mateix dictador alemany sembla que estava disposat per a marxar a Austria així que arribés la nova dels esdeveniments, i Mussolini ha declarat que tenia notícies del cop. Unicament creia, però, que no esclataria el complot fins el setembre i pensava avisar Dollfuss en la visita que havia de fer-li a Riccione on estuejava la seva muller i els seus fills atesos per la família del «Duce».

L'emoció que l'assassinat del canceller austríac ha produït en tot el món poques vegades ha estat tan intensa. «La profunda impressió que el crim comès en la persona del senyor Dollfuss —diu el «Journal de Genève»— ha causat a Suïssa té diverses causes. L'horror de la malvestat, el disgust per un procediment covard i infame, el veïnatge immediat de l'Austria, la irritació provocada pels mètodes tan cars a l'hitlerisme, expliquen l'emoció que ha causat al nostre país». Aquestes ratlles del prestigiós diari ginebrí expressen una opinió unànime en els països civilitzats si descomptem, naturalment, la premsa germànica sotmesa a la dictadura nazi i l'extremista que, per una d'aquelles combinacions tan pintoresques, ha vingut a excusar l'atemptat que priva l'Austria d'un excel·lent governant i d'un gran patriota, i a donar la raó als assassins i a llurs inductors.

El moment, tanmateix, justificava l'emoció desvetllada arreu per un fet tan inqualificable. Encara recordava la premsa de tot el món que precisament ara es complia el vègèsim aniversari de l'atemptat de Sarajevo i les terribles conseqüències que per a la humanitat va tenir. La situació creada per la mort violenta de Dollfuss podia ésser també el pròleg d'una guerra si Alemanya hagués estat més preparada. L'actitud decidida d'Itàlia en senyalar sense eufemismes que l'origen del crim podia cercar-se a Berlín no ha tingut una resposta altívola per part del canceller germànic perquè ha vist que encara no era el moment d'acceptar la lluita. La inquietud, però, que ha travessat tota l'Europa ha tingut en alguns instants un aspecte molt perillós.

Enterrat Dollfuss, la justícia ha obrat ràpidament i enèrgicament i els que seguien la seva vida han pogut amb la llur el magnicidi. Immediatament s'ha encarregat de la Cancelleria el que havia estat ministre d'Instrucció Pública, doctor Schusnigg, pertanyent al partit cristià-social, i el príncep Starhemberg, cap dels Heimwehren, ha estat nomenat vicecanceller i director general de Seguretat. Les declaracions formulades per aquests dos personatges coincideixen a assegurar la continuació de la política portada a cap per Dollfuss.

En mig del desori produït pels terribles esdeveniments ha causat encara estupor el nomenament de Von Papen per a ambaixador alemany a Viena. Tothom creu en una maniobra d'Hitler. Ningú, però, s'atreveix a formular clarament el seu abast. Unicament té tot l'aspecte d'un cop de cinisme dels que ja poden considerar-se habituals en l'ex-pintor que avui governa el tercer Reich. Sembla que el ministre d'Itàlia a Viena, per indicació de Mussolini, ha aconsellat al Govern austríac que no concedeixi el «placet», actitud que també seria ben vista a França, Anglaterra, Txecoslovàquia, Romania i Iugoslàvia.

Es de creure que encara passarà molt de temps fins que sigui restaurada la tranquil·litat a Austria i no és possible de preveure fins on arribaran les gestes dels que volen imposar-se pel terror. El Dr. Mataja, antic ministre d'Afers Estrangers, en un discurs pronunciat davant el micròfon d'una emissora de ràdio, destinat als americans, ha dit: «No podem viure en pau a Austria fins que l'Alemanya ens deixi tranquils.»

(ve de la primera pàgina)

I així la dona del «casero» sentia parlar constantment de patriotisme, que l'identificava amb la seva fe ben arrelada, amb el sentit de familiaritat, de pregona estimació per la terra i per la pròpia llar. I no podia avenir-se a sentir-se ben representada pels que a Bilbao, a Donostia i a Vitòria, oblidaven el seu idioma i pactaven amb els que oprimien el país. Les classes humils no podien sentir-se correligionàries dels aristòcrates bilbaïns, que tenien a menys la seva ascendència i amb els costums i amb les paraules imitaven amb sentit provincial ridícul, originalitat de països estranys d'esperit ben diferent al d'Euzkadi.

L'èxit, però, de l'organització «emakumes» va produir-se amb el moviment republicà espanyol. L'esmicolament dels partits clàssics espanyols, amb una mica d'arrelament a les grans ciutats d'Euzkadi, i la manca de respecte al país i a la seva tradició religiosa per part dels republicans espanyols, van ésser factors de-

cisius per a l'incorporació de la dona a la política, que un alt sentit patriòtic deixava ben preparada.

I d'aquell moment és quan floreixen les entitats femenils per al millorament de la cultura social i política de la dona, per a la conservació de l'idioma, de les danses nacionals, de les belles cançons basques. Un estatge d'emakumes és tot això, escola, llar i àdhuc temple, on es prega, es treballa, es prepara el menjar dels empresonats per la causa, on es cus la roba, on es donen llicions i on les «poxpolifones» nenes ballen i s'entrenen per l'execució de les danses típiques.

Les «emakumes» són les recaptadores d'arbitris i donatius, són les que tenen major cura dels perseguits, arribant a extrems en aquest ordre d'una heroïtat exemplar, són les que animen totes les festes, i les que parlen a tota hora de Pàtria, de Fe i de germanor. I és precis remarcar que el país ibèric que dona menys contingent d'analfabetisme femení és Euzkadi.

Del tremp de la dona euzkotar-

La setmana a Catalunya

Una nova sèrie de fets ha vingut a posar de relleu la defectuositat de l'Estatut de Madrid i a donar un cop més la raó als qui de cap manera podem considerar-lo com a solució definitiva del problema de la nostra llibertat nacional.

Les escenes de què ha estat teatre el Palau de Justícia de Barcelona tenen una gravetat excepcional. Per un cantó tenim uns ciutadans que realitzen actes de violència contra els encarregats d'administrar justícia. Per l'altre tenim uns homes que com a representants de la llei es valen de la situació estrafolària creada per l'Estatut de Catalunya per boicotejar el moviment recobrador de la nostra personalitat.

No serem dels qui abonen aquelles violències, ni dels qui fan els ulls grosos davant d'aquestes deslleials maniobres. Cal salvar la independència del poder judicial, però cal també evitar que amb l'excusa d'aquesta prerrogativa hom vulgui atacar impunement allò que tots els catalans hem de defensar sempre, àdhuc a costa dels majors sacrificis.

Poca cosa pot millorar la llei de contractes de conreu el projecte de Reglament que acaba d'ésser fet públic. Hom ha obert un curt període d'informació durant el qual caldria que manifestessin llur opinió tots els que resulten afectats per la llei. I caldria que ho fessin amb el desig de fer possible una avenença que és el sol camí per arribar a una solució de l'enverinadíssima qüestió del camp. Sabem prou que, dissordament, són ben poques les persones que es troben animades d'un sincer esperit de concòrdia. Es aquest un desgraciat problema que té la virtut no solament de fer perdre l'equanimitat de la gent, sinó també d'induir-la a fer les més greus i calumnioses inculpacions als pocs qui saben conservar-se per damunt de la barreja pestilent dels egoïsmes i les cobejances. I això ha fet en més d'un cas que alguns, qui havien començat dient les coses pel seu nom, han acabat callant o claudicant. Esmentem només el cas d'un diari que s'anomena catòlic i independent que, després d'haver propugnat la concòrdia com a única solució, no ha tingut cap escrúpul a atacar la posició de la U. S. A., que venia a afavorir aquella concòrdia, i no s'ha mirat de fer suposicions calumnioses sobre la bona fe (de la qual podem respondre) dels dirigents d'aquella important agrupació agrícola.

No hem, però, de defallir els que volem que vingui ben aviat una pau justa i sòlida per a la nostra pagesia. Si altra cosa no, el sentiment del deure acomplert ens aconhortarà en mig de les insídies, de les defeccions i de les escomeses salvatges, anticristianes i antipatriòtiques.

C.

ra en dona una idea les diverses dotzenes de minyones de servei que a Donostia varen restar acomiadades el dia de les eleccions de diputats a Corts, per no voler sotmetre's a la pressió dels seus amos, antinacionalistes. Es un fet que van reportar els diaris donostiarres menys afectes al nacionalisme, el de la minyona que a la porta d'un col·legi va estripar la papereta que la seva mestressa li havia posat a la mà, i sanglotant feia protestes de nacionalisme sentit, diguem-ne simplement, però noble i conscient.

Anotacions al Reglament de la Llei de Contractes de Conreu

per J. Cirera i Soler

La nostra sinceritat i independència ens obliga a manifestar que el Reglament té les mateixes tares de la Llei, la qual no millora, si fem excepció de les Junes arbitrals locals, amb la seva funció conciliadora. Ni tan sols aclareix aquells articles que consenten una interpretació múltiple.

Les falles més vistents, al nostre criteri són aquestes:

No aclarir poc ni molt els articles setè i vuitè de la llei

Era fonamental indicar que l'extensió de les terres objecte del contracte es refereix sempre al moment d'atorgar-lo. Altrament, cap conreador no es pot arriscar a contractar unes terres que no sap si demà les podrà conrear per minva de braços o d'energies. Així mateix precisa notar que en els jornals aliens a la família no hi són computables els invertits en la recolecció de fruits. Si s'hi computessin la terra a conrear difícilment bastaria a atènyer les necessitats familiars. Allò que el reglament pot aclarir no s'ha de deixar a l'arbitri de les Junes, sense risc de tornar divergents i anàrquiques llurs resolucions. Ja que s'ha deixat als veïns la facultat de denúncia —que és tant com posar-los-hi a les mans una arma de cobejances i revenges, que portarà la guerra civil als pobles—, el reglament havia d'imposar sancions penals i civils als denunciadors de mala fe. Encara es fa indispensable que el reglament senyali normes ètiques, econòmiques i tècniques per a determinar la terra que pot conrear el pagès i els seus familiars, si hom no vol la mateixa anarquia en les decisions arbitrals.

Mantenir les mateixes bases per a la valoració de les terres expropiables

Repetim el que tantes vegades hem manifestat sobre les bases de valoració de les terres a expropiar, especialment pel que afecta a les rabasses i conreus assimilats. No són ètiques ni equitatives. Unes manifestacions voluntàries, fetes al segon terç del segle passat i únicament a base contributiva fiscal, ni que haguessin estat demostratives del veritable valor de la terra en aquella data, no ho serien per a un temps durant el qual, pel cap baix, ha triplicat el preu de les coses. Cal reconèixer, però, que si al Títol VI del Reglament se li dona un caràcter substantiu, ajudarà molt a atenuar la rigidesa del mateix Títol de la Llei.

Establerts quinze anys per al pagament de les terres expropiades, hom no havia de consentir aplaçaments per cap concepte. Una vegada consentits, precisa crear una institució de crèdit agrari, completament autònoma, controlada, i auxiliada si cal per la Generalitat, que consenti a l'amo expropiat de negociar avenços sobre el preu aplaçat o bé la creació d'uns títols especials de crèdit que donguin mobilitat al mateix preu aplaçat, interdint però tota actuació usurària.

Millores

Tampoc és equitatiu incloure com a tals aquelles que reclama l'ordinària conservació de les terres, en el mateix estat de producció i mantenint en que han estat adquirides i que tot bon conreador ha entès sempre com annexes al seu deure.

Lletra c) de l'article 15

L'aspiració de tornar el pagès a la terra, no pot imposar que el familiar faci vida comuna amb el propietari. Si més no, ha d'aclarir que es refereix tan sols al moment en que el propietari fa ús del dret que li atorga el mateix article.

Junes arbitrals

Riscant i tot de fer-nos pesats, no podem silenciar les falles preus que la llei constitució i funcionament comporta. La independència del poder judicial és un axioma que s'ha proclamat contra tota mena d'absolutismes. Perquè no la respecta un Govern que es titula democràtic? En lloc de Junes arbitrals hom deuria parlar de Tribunals. La presidència hauria d'ésser múltiple, capacitada i independent per a llevar-li fins la més lleu sospita de parcialitat. Ací li manquen totes aquestes característiques. Al Tribunal jutjador de les oposicions se li dona majoria política, subordinada al Conseller de Justícia i Dret. Els presidents de les Junes arbitrals, doncs, tindran totes les característiques de funcionaris polítics mancats d'aquell prestigi que reclama tota magistratura jurídica. Els confeccionadors de la Llei i del Reglament no es volen adonar que cap partit no és etern en el poder —recordin el primer bienni de la República espanyola— i que allò que fins mirat políticament avui pot ésser favorable al partit governant, demà el pot perjudicar. Allò, però que ara i sempre restarà en entredit serà la justícia a la qual hom hauria de servir com a senyora i majora. Tota altra cosa serà dictadura o feixisme, sigui la que sigui la disfressa que se li posi.

Per tal de salvar aquestes falles essencials, ens hem de ratificar en les conclusions del Congrés d'U. D. C. celebrat l'any passat a Tarragona. Tribunals intercomarcals presidits per tres magistrats especialitzats, contint un cos independent, al qual s'ingressi per oposició rigorosa davant un tribunal absolutament desvinculat de tot organisme polític.

Procediment

Reclama rapidesa, però no tanta que impedeixi jutjar amb veritable coneixement de causa. La prova documental hauria d'ésser amplíssima, sobretot admetent-se recurs davant el Tribunal de Casació de Catalunya.

Guanyaria en claredat el Reglament, si establia el principi de què tots els laudes de les Junes Arbitrals són recurribles al Tribunal de Casació llevat, d'aquells casos comptats en què no ho siguin. L'actual redacció, parlant sovint d'aquest recurs, sembla donar a entendre que no hi cap quan no en parla, però com tampoc ho interdeix en molts dels casos, les Junes arbitrals i les parts restaran en el dubte sobre la procedència o improcedència del mateix recurs.

(segueix a la tercera pàgina)

De Re Agraria

per F. Duran i Canyameres

La constitucionalitat del reglament de la llei de contractes de conreu

Sembla que la base de l'arranjament fet entre el govern de Madrid i el de Catalunya, en el relatiu a l'aplicació de la llei de contractes de conreu, ha estat que en el reglament de la mateixa no es vulneri la Constitució espanyola. La solució és artificial, perquè un reglament no pot contradir els preceptes d'una llei i si la llei era anticonstitucional també en serà el reglament i si en aquest no es desenrotllen aquells preceptes i aquelles parts de la llei, que segons el Tribunal de Garanties vulneren la Constitució espanyola, tal reglament serà incomplet.

El primer que examinarem del projecte de reglament de la llei de contractes de conreu, publicat no fa gaires dies pel govern de la Generalitat, per a veure si els seus preceptes modifiquen o no desenrotllen la llei, en allò que segons el Tribunal de Garanties és anticonstitucional, és en el referent al dret d'adquisició de les terres pels que les conreen, doncs creiem que aquest aspecte, tant des del punt de vista cristià, com des del social, és el més important de la llei, àdhuc que el de revisió de les rendes, ja que si bé interessa que les rendes no siguin usuriàries, la consecució d'aquesta millora és d'efecte més immediat, tal com en la lluita social els anarquistes, socialistes, sindicalistes, etc., no tenen com a ideal remot la consecució d'augmentos en els jornals, sinó la transformació de la propietat, servint les peticions i obtencions de la millora en els jornals per a donar als obrers la sensació de que gràcies a l'enrolar-se en les organitzacions llurs aconsegueixen millores immediates.

La primera i principal objecció que féu el Tribunal de Garanties a la nostra llei de contractes de conreu va ésser que alterava les bases fonamentals de la contractació, cosa que no podia fer per prohibir-ho a la regió autònoma l'article quinze de la Constitució de la República espanyola en el seu número primer. En canvi, en la Constitució catalana es reconeix, en el seu article 24, que la propietat ha de tenir una funció social i es diu que la Generalitat l'empararà i afiançarà, en quant serveixi aquesta finalitat. Si les lleis catalanes han de desenrotllar aquest article, no hi ha més remei que el que lesionin els drets i que modifiquin les característiques actuals del dret de propietat, que és el que vol el Tribunal de Garanties que no es faci amb la llei de contractes de conreu. El Tribunal de Garanties en la seva sentència diu que tot allò que es refereix a la transformació del dret de propietat de la terra cau dintre l'esfera de la legislació social, or-

dre de l'activitat jurídica que també està prohibit a Catalunya. En l'avantprojecte de llei de contractes de conreu que va formular la comissió jurídica assessora, sembla que ja es va preveure aquesta objecció i en el preàmbul es volgué salvar dient que les lleis socials es refereixen exclusivament a l'arrendament de serveis i que la llei de contractes de conreu ateny a l'arrendament de coses, més concretament a la concessió de terres per a ésser conreades, però tothom ha oblidat que si bé l'Estatut i la Constitució espanyola reserven a l'Estat espanyol la legislació en matèria social, no ho és menys que dintre de ço social, hi ha una secció, l'agrària, sobre la que pot estendre, com a excepció, la seva facultat legislativa la Generalitat. En l'avantprojecte de la Comissió jurídica assessora (art. 59), ja es reconeix als conreadors de terres, a títol de contracte agrícola, el dret d'adquisició del seu domini mitjançant l'abonament del seu valor en venda al propietari. Això fou reproduït totalment en la llei votada pel Parlament de Catalunya i la majoria dels preceptes en què es desenrotlla aquest postulat foren també reproduïts, però hi hagué l'excepció del procediment de la valoració de la terra que en el projecte de la Comissió jurídica assessora s'encomana a uns amigables componedors nomenats per les parts, i en cas de discòrdia es nomena, de comú acord, un tercer, havent d'ésser-ho el jutge de primera instància del districte cas de no posar-se les parts d'acord per al nomenament de l'amigable componedor tercer. En canvi, en la llei l'instrument per a fer les valoracions són les Comissions arbitral. Conseqüència que en l'avantprojecte la valoració es feia per amigables componedors, l'apellació del que aquests decidien corresponia, com en tot judici d'amigables componedors, al Tribunal de Cassació. En la llei ha desaparegut el judici amical i en canvi, continua suprimida l'apellació pròpiament dita al fer saltar el procediment des del fallo de la Comissió arbitral al sudit Tribunal superior de Catalunya. A més en l'avantprojecte es donava al procediment de valoració una gran i potser excessiva, intervenció al notari, cosa que no s'ha fet en la llei, ni en el projecte de reglament.

Ja en l'escrit del govern espanyol interposant el recurs davant del Tribunal de Garanties contra la llei de contractes de conreu es manifesta que la primera i principal vulneració constitucional de les que hi han en ell és la modificació pel Parlament de Catalunya de les bases de les obligacions contractuals. En l'escrit del Govern

de la Generalitat, contestant la qüestió de competència, es reconeix que aquesta és la més greu de les acusacions formulades contra la llei. Però quines són actualment les bases fonamentals de la contractació? Ni en la Constitució espanyola, ni en cap llei posterior, no s'especifiquen. D'interpretació, que en podríem dir autèntica, de les opinions exposades pels parlamentaris espanyols al discutir-se en les Corts Constituents l'article quinze, només hi ha les frases del Sr. Sánchez Román de què les tals bases són tan sols cinc o sis, però ningú va dir quines eren. Segons el fiscal de la República, en el seu informe davant del Tribunal de Garanties en la vista del recurs interposat pel govern espanyol, entre aquestes bases hi han les de la llibertat dels contractants i la de la seva igualtat. L'advocat de la Generalitat al contestar al fiscal, en el mateix acte, va desenrotllar magistralment el procés de transformació que en l'actualitat han sofert i estan sofrint les tals bases, però el Tribunal de Garanties ha donat una altra solució al problema i en el seu «atés» núm. 3, ha dit que les tals bases eren les disposicions dels títols primer i segon del llibre quart del Codi civil espanyol. La cosa és gran. Segons aquest criteri el Parlament català no podria legislar sobre res del contingut no resmenys que en 226 articles del Codi civil que desenrotllen les següents matèries: naturalesa i efectes de les obligacions, obligacions condicionals i a terminis, obligacions alternatives, obligacions mancomunades i solidàries, obligacions divisibles, clàusula penal en les obligacions, extinció de les obligacions, prova de les mateixes, requisits per a la validesa dels contractes i eficàcia, interpretació, rescissió i nul·litat dels mateixos. Però en donar el Tribunal de Garanties aquesta gran extensió al que s'ha de considerar com a bases fonamentals de la contractació, dona també la solució a favor de la constitucionalitat de la llei de contractes de conreu, en quant concedeix al conreador el dret a fer-se seva del tot la terra que treballa, ja que entre els 226 articles compresos en els títols primer i segon del llibre quart del Codi civil espanyol hi ha el 1255 i el 1258, segons els que en els contractes sols poden establir-se els pactes, clàusules i condicions que tinguin per convenient les parts que no siguin contràries a les lleis i els contractes es perfeccionen pel mer consentiment i, des de llavors, obliguen al compliment, no sols de l'expressament pactat, sinó també a totes les conseqüències que, segons la seva naturalesa, siguin conformes a la bona fe, a l'ús i a la llei, i el que ha fet el Parlament de Catalunya en la llei de contractes de conreu ha estat fixar condicions que els contractants sobre conreus no poden ultrapassar amb la seva voluntat i conseqüències dels contractes que es derivaran dels mateixos prescindint del consentiment de les parts, com és la de què el contracte de cultiu dona dret al conreador, un dia o altre, a adquirir la terra.

El projecte de reglament de la llei de contractes de cultiu desenrotlla els preceptes de la llei que regulen i estableixen el dret del conreador a fer-se seva la terra que treballa, amb el que no contradiu ço establert en el número primer de l'article 15 de la Constitució, doncs no modifica les bases fonamentals de la contractació, entre les que hi ha les de què les parts hauran de sotmetre's a co disposat en les lleis i que el legislador pot determinar en tot moment les conseqüències que legalment i, prescindint de la voluntat de les parts, es derivin de contractes.

Pel coneixement de la nostra Història

P R E C

per Joaquina Pollina i Julià

Una de les coses que més hem de lamentar els bons patriotes, és el desconeixement de la Història de Catalunya per part de la majoria del nostre poble; la qual cosa, si més no, el priva d'aquell profundíssim amor a la raça, que desvetlla en tot cor ben nascut, la raonada exposició de les glòries de la pàtria pròpia, o de les malvestats que l'han esclavitzada, junyint-la al poder sempre despòtic d'un cabdillatge foraster.

Avui sembla que s'hagi posat un xic de remei al mal; però no ens podem fer gaires il·lusions, puix per poc que hom s'entretengui a escatir-ho, es troba amb què són moltíssims encara els escolars d'ambdós sexes que us recitaran les lloances ampulloses dels Reis Catòlics i us donaran tota mena de detalls de «Guzmán el Bueno», del «Cid» i del «Gran Capitán» i no sabran dir-vos un mot de les conquestes del nostre Jaume I, ni un borrall de les intervencions de Catalunya a les illes de la Mediterrània ni de la dominació catalana a Nàpols i a la llunyana Grècia.

Què cal fer per a acabar amb tan vergonyosa ignorància?

Indubtablement, en aquesta qüestió com en tantes d'altres so-

lament té possibilitats de recibir l'actuació de les nostres autoritats autòctones, dictant totes aquelles disposicions que calguin perquè l'ensenyament de la Història de Catalunya sigui implantat a totes les escoles.

Tot amb tot, i mentre les coses no estiguin degudament encarrilades en aquest sentit, jo faria un prec a totes les dones de Catalunya que tenen rebuda del mateix Déu l'honrosa missió de modelar per a Ell i per a la Pàtria, les ànimes i els cors de llurs tendres fills, i els demanaria que fessin el propòsit ferm de destinar cada dia un curt espai de temps, encara que fossin solament deu minuts, a ensenyar-los les nostres passades grandeses, que foren moltes, i les nostres passades i presents desgràcies, que no són poques, procurant desvetllar en els menuts aquell gran amor que es mereix Catalunya, aquell amor que per voler del Senyor tot català porta ja en néixer dins el cor, però que esdevindrà més pregon i inexpugnable il·lustrat amb les ensenyances de la Història repetides per boca de la mare, que és tant com si diguéssim per boca d'un oracle, tractant-se dels infants.

TINC MOLTES

hores vagaroses, àmplia cultura i necessitat d'ocupar-les. Encarregueu-me els vostres treballs d'escriptura que pugui fer a casa, còpies, traduccions del francès, còpies de plànols i dibuixos. Ofertes a P. P., a l'Administració d'«El Temps»

Veus i opinions d'altri

Ens plau transcriure de La Farça, de Castellar del Vallès, el següent article, interessant, retolat «Cap a una concepció de la política».

Si entenem per democràcia el govern de la majoria dels ciutadans hem entrat ja en el regne de la democràcia. Ara caldria superar aquest moment enaltint i depurant la democràcia.

Mussolini, per exemple, té al seu darrera tota una majoria de ciutadans. Però aquesta democràcia no ens ha pas de satisfer.

Hem de treballar ardidament per enlairar les nostres lluites polítiques que encara porten, potser, el róssec del temps de la ignominiosa monarquia. Hem de combatre l'obsessió del partit. Car moltes vegades, per no dir sempre, es confon el partit amb el govern del poble. Hem d'educar la nostra gent perquè sigui més exigent amb els nostres polítics. Que no ens veiem arrossegats pels nostres instints, afalagats pels capdavanters polítics.

Si la democràcia no és una saturada d'ideals camina cap un feixisme, de dreta o d'esquerra, més ben dit, nosaltres creiem que tots els feixismes es mouen dins un ambient tènol i confusionari, mireu sinó l'exemple de Rússia, Alemanya i Itàlia.

L'ideal d'arribar a que cada home tingui un criteri i un caràcter irreductible, gens influenciable, és un ideal potser irrealitzable. Però això no vol dir que hàgim de renunciar a aquest ideal.

Lliurem totes les aspiracions que ens separen, tots els egoismes i

tots els personalismes. Que l'ideal patriòtic i el sentit de solidaritat humana es faci més viu cada dia. Que cada dia sigui més difícil enganyar la gent amb mirallet de caçar aloses. I ja veurem que si la massa té un criteri, un caràcter i uns sentiments arrelats que li infonguin una moral, serà més exigent amb els polítics i aquests no podran decepcionar a ningú.

Les aigües, si no tenen un llit prou ample i prou profund, es desborden i només fan que malvestats.

...

Copiem del quinquenal de Cassà de la Selva, Horitzó, el següent glossari signat per J. Castellano i titulat «Intolerància (?)»:

La intolerància presta una lenta acció corrosiva sobre la màquina de la civilització. Al contrari, la tolerància és la qualitat més eficaç per mantenir un estat d'aparent harmonia. Dissortadament, estem molt allunyats encara d'un evitern estat harmònic.

Un ésser intolerant és un ésser penetrat d'una covardia intensa. Covardia de pugnar obertament contra els principis adversos, de contrarrestar-los amb raons lògiques, de refutar-los amb exemples convincents. Covardia de fer una crítica imparcial, metoditzada dels actes del proïsme que topen amb els propis. Covardia provocada en gran part pel temor de resultar aixafat en la lluita de la vida.

Gairebé sempre, l'intolerant posseeix una doctrina farisaica,

(segueix a la quarta pàgina)

Juntes arbitral municipals

Contra el parer d'aquells que les blasmen, nosaltres les entenem encertades, com organisme conciliador. Encara imposariem un nou intent de conciliació davant les de districte —si no s'obta per les intercomarcals—, abans d'iniciar el judici. La presidència, però, la confiariem als jutges municipals, nomenats aquests —és clar—, sense actuacions ni pressions polítiques.

Rescissió de contractes

Establert el principi en l'article 25, entenem destructiu i anti-ètic deixar a la facultat discrecional de la Junta arbitral l'acordar o no la rescissió, una vegada comprovat l'incompliment del contracte.

L'amplitud, però, d'aquest article, no ens consent discórrer avui més detalladament sobre l'articulat. No renunciem a fer-ho un altre dia.

(ve de la segona pàgina)

DE TOT TEMPS

per J. M. Armengol

Quines profecies!

Es molt curiós observar com ha reaccionat diversament la premsa, arran de l'assassinat del canceller Dollfuss, aquell home tan petit i tan gran; no parlem dels diaris estrangers i limitant-nos tan sols als de casa, veureu una gamma d'apreciacions i àdhuc d'equilibris. No manca el rotatiu que se les dóna de conservador vell estil —i ho és, segons com— i que segons sembla no gosa a qualificar d'assassinat l'agorosa feta i s'accontenta amb parlar de la «mort» del canceller.

Jo trobo que és pitjor (per a ells, naturalment) això de nedar entre dues aigües, perquè al capdavall la gent s'hi fixa; i encara que sigui per a la seva il·lustració particular, acaba comprant òrgans de premsa que tinguin unes conviccions i uns programes... i els defensin arreu.

Però el comentari més xocant al dit tràgic exabrupte dels «nazis» és el que reporta un diari barceloní, traient-lo d'una enquesta feta per un col·lega madrileny; recull l'opinió de tres personalitats, caps de brot de la maçoneria, coincidint en condemnar tota mena de dictadures i justificant la mala fi de Dollfuss amb allò de què «sang crida sang», que deu basar, sens dubte, en la revolta que fa uns mesos hi hagué a Àustria, insurrecció, però, que no sabem com deu ésser justificada pels comentaristes.

Encara que això és el de menys; la qüestió és que el canceller mort era un bon catòlic, que tenia uns ideals i una concepció estatal que volia fer triomfar—i no pas maldant per destruir-ho tot, com molts d'altres— i es veu que amb aquests elements n'hi ha prou per a condemnar-lo i posar-lo al nivell de qualsevol dictador dels temps moderns.

No ho comentem perquè ens sembla que no cal convèncer ningú... dels que tampoc es volen convèncer; però sí que volem posar de relleu una dita que sembla donar fums de profeta a una d'aquelles personalitats, metge de

molta anomenada. Blasmant les dictadures i els cops de força, deia—segons aquella premsa—que Hitler era, moralment, encara més mort que Dollfuss... i que aviat en cauria un altre. Si no deia precisament les mateixes paraules, el significat era idèntic i de tota manera, qualsevol que llegís allò, àdhuc sense la més petita malícia, no podia pas estar-se de preguntar: —Què vol dir, doncs, aquest senyor? Es que sap alguna cosa? Perquè per a veure que tant el règim soviètic com el feixista tindrà una fi—més o menys propera—no cal pas tenir cap grau especial, ni donar-se-les de defensor de la democràcia, ni cosa que se li assembli; jo crec que n'hi ha prou amb tenir sentit comú.

Es com allò que deia fa pocs dies un altre diari, de dèries fixes: que un dia o altre s'acabaria el govern de l'Esquerra. Home! quin descobriment! Amb proporcionalisme o sense, amb rabassa viva o amb pagesia morta, tinc fe que dia vindrà en què tindrà raó el poeta de «La Sardana» quan diu:

*Ja es decanta a l'Esquerra i va-cilla,
ja altra volta a la Dreta dubitant,
i se'n torna i retorna intranquils,
com mal orientada l'agulla d'iman.*

*... és la dansa sencera d'un poble
que estima i avança donant-se les mans!*

Que és el que defensem nosaltres quan amb la nostra Fe en els destins eterns de la pàtria, propugnem pels nostres postulats, prescindint de les famoses divisions de dretes i esquerres...

TAPIQUES i PURÉS
Figueres
són els millors.

Ortopèdia
TEIXIDO

(ve de la tercera pàgina)

confusa, tergiversada, que solament és categòrica en els termes insultants que sovint empra. Ha constatat que aquest procediment —l'ús abusiu de les interjeccions— dóna resultats més avantatjosos per finir una pugna ideològica que totes les raons ben fonamentades i totes les proves més palpables que hom pugui aportar.

Un ésser tolerant és un ésser de generositat majúscula. Generositat en no utilitzar com a terme convincent la injúria i l'amenaça, en discutir serenament, acceptant les opinions que poden ésser-li l'utilitat, i sobretot, en no insultar, amb l'escarni i la ironia—

que exalten els ànims—els dogmes profundament arrelats, vehements. Generositat vers l'adversari, però sense que mai arribi a ésser humiliant pel propi honor.

El tolerant, qualsevol que sigui la seva ideologia particular, permet que els altres pensin i obrin de distinta manera que ell pensa i obra. Comprèn perfectament que la indignació és contrària a una conjunada comprensió.

A més a més, les èpoques de intolerància—política, religiosa, social—es troben escrites amb lletres de sang en la Història. Per què? Perquè ella és en si mateixa una força cega, enderroca-

dora i despòtica que no troba fites a la seva impetuositat irrefrenable. Contràriament, observem que totes les regles de bon govern, totes les doctrines no utòpiques, tenen com a suport intern la tolerància.

Com havem dit al començar, la intolerància és un microbi moribós, la qual acció lenta—evident—va destruint l'obra que ha acumulat l'enteniment humà en tants segles de lluita. Amb voluntat podem extirpar-lo.

Per la seva actualitat cada dia més evident, reproduïm els fragments que segueixen, extrets del setmanari d'Olot El Dber, i signats per R. Torrent Orri.

La lluita de classes igual que a tot el món també existeix, dissortadament, a Catalunya i a la resta d'Espanya. Les vagues generals de Saragossa i València; les innombrables vagues parcials de Madrid i Barcelona; les temptatives de Front Unic; la vaga de camperols espanyols i el mateix conflicte de la llei de contractes de conreu ens la manifesten cruantment.

Tot això és difícil de superar, però cal superar-ho. Es d'absoluta necessitat que cessi la lluita entre els diferents estaments de la societat i que la humanitat trobi aquella fórmula d'harmonia per a l'existència mútua. Cal que la lluita acabi, perquè queda demostrat per l'experiència que només porta a la desfeta social, desorganització i supressió de riquesa i manca de benestar.

—¿De quina manera pot arribar-se a aquesta superació? Els sociòlegs cristians han exposat dos camins que han d'ésser frescats a la vegada: la reorganització social ajudada pel Poder i el camí de la justícia social, ajudada per tots els estaments de la societat, primordialment per aquells que es diuen cristians i defensors de la civilització cristiana.

Són moltes les persones, especialment entre les classes benestants que reclamen sempre una actuació forta de l'autoritat, una actuació que faci caure totes les organitzacions de guerra social i assenyalen constantment la conveniència d'una «mà dura», com diuen vulgarment. Però què se'n treuria d'això si, en definitiva, no hi havia dins la societat aquella tranquil·litat que sols l'alcanc de la justícia social pot proporcionar?

Criteri d'autoritat, sí. Però principalment criteri de justícia. Es deure ineludible de tot catòlic atendre les justes reivindicacions de la classe treballadora. Només cal recordar les sublims paraules de Crist, «Estimeu-vos els uns als altres», «Tracta el teu pròxim com voldries que et tractessin a tu mateix». Aquells amos que exploren els seus treballadors o que els tracten sense caritat ni justícia, no són, no tenen dret a dir-se cristians i catòlics.

Si totes les classes conservadores no es donen compte que en els temps actuals és d'absoluta necessitat una acció social avançada i justa, els enemics de la civilització cristiana i els «proffiteurs» de la política faran servir l'exasperació de la classe treballadora per a produir la subversió de l'ordre i de persistir en l'error, l'onada revolucionària no es deturaria a respectar les classes benestants amb llurs interessos i egoïsmes.

NOTICIARI

Notes d'U. D. de C.

U. D. C. a Tarragona

Pressa de Possessió.—Ha pres possessió de llurs càrrecs els membres de la Junta Directiva, elegits en la darrera reunió general celebrada.

Nou Estatge.—Definitivament han estat traslladades les oficines del partit al nou estatge social, Rambla del 14 d'Abril, 38.

Entorn de la Llei de Contractes.—Entre els elements catòlics i nacionalistes de les comarques tarragonines ha estat molt lloada l'actuació patriòtica d'U. D. C. i del seu diputat al Parlament Català, En Pau Romeva, entorn dels problemes suscitats per l'anomenada Llei de Contractes de Conreu.

Activitats.—Hom prepara per molt aviat una important reunió dels delegats de les diferents entitats i delegacions del partit a les comarques de Tarragona, per tal d'iniciar una intensa propaganda de l'ideari d'U. D. C.

El periòdic.—Recordem als nostres simpatitzants i amics que per subscripcions a EL TEMPS poden adreçar-se al Secretariat del Partit, Rambla del 14 d'Abril, 38, o també al quiosc de J. Aimat, de la mateixa.

U. D. C. Camp d'En Grassot, Matadero, 19 i 21

Biblioteca.—El soci Joan Cunyat ens ha fet ofrena—en usdefruit—per a la «Biblioteca popular» tan propugnada, d'interessants volums d'història, literaris i socials.

No cal dir com agraïm al senyor Cunyat la seva valuosa ofrena. Preguem a tots els nostres lectors—socis, amics i simpatitzants—vulguin fer-nos ofrenes de llibres, per modestes que siguin, puix que l'axiomàtica raó del gra de sorra ens diu prou bé que és aquesta una segura manera de fer possible la creació de l'anhelada «Biblioteca popular».

Recordem que, estimant totes les ofrenes que ens puguin venir, seriem especialment satisfets de les obres del Mestre Fabra, d'històries de Catalunya i, si poguéssim ésser, algun tractat de sociologia cristiana.

Escola de polemistes.—Segueixen encara les sessions, tots els dijous, de les 8 a les 9 de la tarda. Hom recomana l'assistència.

La IV vetllada d'esplai, i el Grupet musical.—La «Secció d'art i d'esplai» prepara la «IV Vetllada» per al propinent dia 12 d'agost. Oportunament donarem dades concretes referents al

programa. Podem avançar, però, que s'hi representarà «L'oncle rector» i possiblement hi col·labori el «Grupet musical» de l'entitat, els components del qual tan bon record deixaren el proppassat diumenge amb l'execució de llur escollit repertori.

Bústia d'«El Temps»

S. S.: Taradell.—Prenem nota de les vostres observacions referents a dues de les subscripcions de Tona.

F. V.: Ponts.—Suposem hauréu observat millorament en el servei de Correus i confiem millorar-lo més encara. Serà una satisfacció per nosaltres atendre la vostra petició. Rebut gir postal. Molt agraïts per tot.

Ll. B.: Girona.—Rebut import vostra subscripció fins 30 setembre. Enviem fullat.

B. M.: Reus.—Rebut gir postal. Moltes gràcies.

J. S.: Tarragona.—Us diem el mateix que a l'amic F. V. de Ponts. Celebrem les bones noves que ens doneu. Reconeugudíssim al vostre zel per EL TEMPS. Gràcies per la felicitació dels bons amics de Tarragona.

P. P.: Alforja.—Rebut gir. La nostra felicitació pels èxits aconseguits. Tot quant fem per a retrobar la nostra cristiana Pàtria, no són sacrificis, són deures. Augmentem paquet. Molt agraïts.

R. A.: Albarca.—Trametem gustosament EL TEMPS a les persones indicades. Moltes merces. La nostra norma és aplaudir tot quant ho mereixi, baldament ho faci l'adversari i blasmar el dolent, sense grolleries ni per sistema. Rebut gir postal.

A. R.: Sant Cugat del Vallès.—Anotada subscripció.

J. de R. i F.: Barcelona.—EL TEMPS solament publica les notes redactades en el nostre idioma.

A. V.: Ulldecona.—Esmenada falla. Perdoneu.

T. G. Núria: Boters, 10, int.: Tel. 17053

TAPIQUES i PURÉS
Figueres
són els millors.

NOVES PUBLICACIONS REBUES:

Crònica Social, de Terrassa, ha vingut a augmentar el nombre de publicacions de terres catalanes que entren a la nostra redacció. Es amb gust que establim el canvi.

Aires Lloretencs i Recull, de Blanes, amb motiu de la celebració de la festa major de llurs poblacions, han publicat sengles números extraordinaris força escaients i interessants. Els felicitem.

El mateix hem de fer amb *Diari de Mataró*, el qual seguint la tradició fa diversos anys establerta, ha publicat un ben editat número extraordinari amb motiu de la festa de «les Santes».